

Küldöttségünk hazaindult Mongóliából

A Kállai Gyula, az MSZMP Politikai Bizottsága tagja, az országgyűlés elnöke vezette magyar parlamenti küldöttség, amely a Nagy Népi Hural meghívására látogatást tett Mongóliában, szerdán hazautazott Ulánbátorból.

A vendégeket a repülőtéren Luvszanradvan, a Mongol Népi Forradalmi Párt Politikai Bizottságának póttagja, a Nagy Népi Hural elnökségének tagja, Altangerel, a Nagy Népi Hural elnöke és más hivatalos személyiségek búcsúztatták.

A küldöttség ma a kora délutáni órákban megérkezett Moszkvába. A seremtyevói repülőtéren Paleck'sz, a Szovjetunió Legfelső Tanácsa Nemzetiségi Tanácsának elnöke fogadta az országgyűlés elnökét és a delegáció tagjait.

A repülőtéren fogadtatáson ott volt Szipka József, hazánk moszkvai nagykövete is.

KGST-ülés

Varsóban megnyílt a KGST építészeti állandó bizottságának nemzetközi szimpóziuma, amelyen Bulgária, Csehszlovákia, Lengyelország, Magyarország, a Német Demokratikus Köztársaság, Románia és a Szovjetunió szakemberei vesznek részt.

Az öt napig tartó tanácskozáson megvitatják az ipari létesítmények tervezésénél és építésénél alkalmazandó legújabb tudományos és műszaki eljárásokkal összefüggő problémákat, különös tekintettel a korszerű építési anyagok felhasználására.

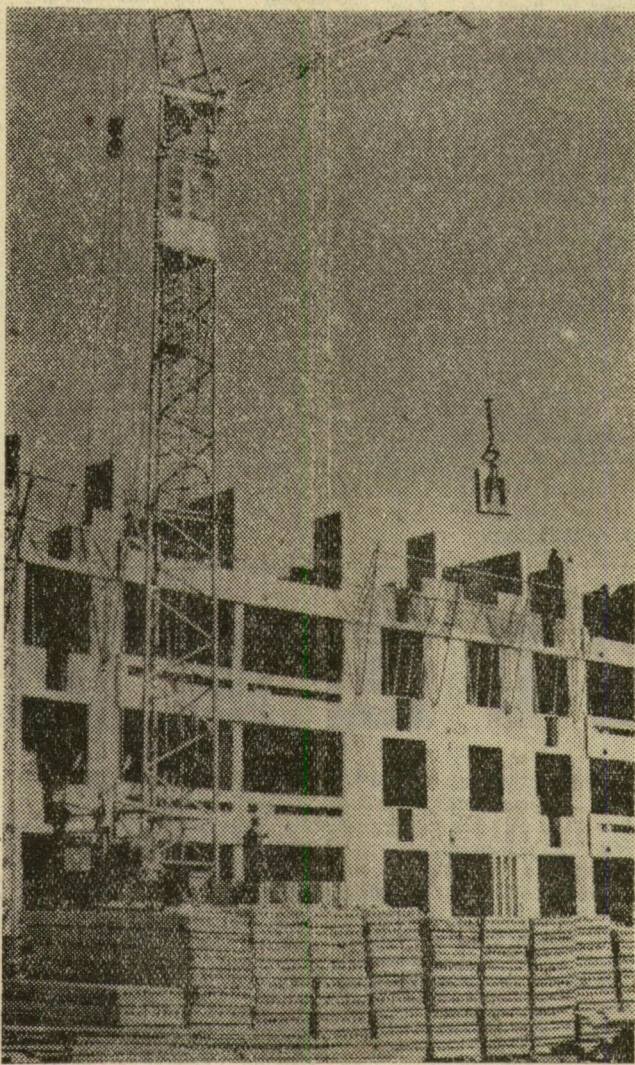
Épül az új városrész

Blokkozás három műszakban

Napról napra alakul, formálódik Szegeden, az új városrész, Tarjántelep. Új alapok mélyülnek, s új falak nőnek ki a földből, két ház pedig már készen várja az első fészekrakókat. Ebben a nagyarányú építőmunkában komoly feladatok hárulnak a blokkozó üzemegységre, melynek munkásai az előregyártott elemekből rendre „szerkesztik” az új épületeket.

A blokkozás különösen fontos ezekben az őszi napokban, mikor a közelgő hidegre számítva a belső munkák lehetőségeit kell megteremteni, bővíteni. A Csongrád megyei Állami Építőipari Vállalat megtalálta a bővítés módját, szeptember utolsó hetétől már éjszaka is dolgoznak a blokkozók Tarjántelepen. Higanygőzlámpák fénye világítja meg a falakat, embereket, a daru útját. Mindaddig három műszakban dolgoznak majd, amíg a körülmények lehetővé teszik.

Bizonyos, hogy azoknak az embereknek a munkája, akik éjszakánként derekasan helytállnak a maguk reszortján, jelentős előnyhöz juttatja a tarjáni építőket, épp ezért helyeslést-elismerést érdemel az új kezdeményezés.

Somogyi Károlyné felvétele

Százsor, ezerszer ismétlődik ez a mozdulat; középfalblokkot emel a daru a tarjántelepi építkezésen

Országos mezőgazdasági szakköri tanácskozás

A Hazafias Népfront Országos Tanácsának mezőgazdasági bizottsága és a helyi Szabadság Termelőszövetkezet szerdán tapasztalatcserét rendezett Nyírlugoson. Az összejövetelen megbeszéltek a mezőgazdasági üzemi szakkörök és az általános iskolai szakkörök kapcsolatainak kialakítását. A tanácskozáson — amelyen megjelent dr. Dobi Ferenc, a MEDOSZ titkára — a mezőgazdasági bizottság tagjai, a megyék szakemberei és a társadalmi aktivisták vizsgálták: hogyan segíthetik az üzemi és iskolai szakkörök a mezőgazdasági munka megkedvelését az általános iskolákban.

Bencsik István rektor, a Hazafias Népfront Országos Tanácsa mezőgazdasági bizottságának elnöke többek között elmondotta, hogy a népfront mellett működő mezőgazdasági bizottságok fontos feladatuknak tekintik a mezőgazdasági klubok, szakkörök és úttörő szakkörök támogatását. Dr. Miklóssy Ferenc, a nyírlugosi Szabadság Termelőszövetkezet országosan ismert mezőgazdasági szakkörének tevékenységéről számolt be, amelynek szerepe van abban, hogy Nyírlugoson sok fiatal választotta a mezőgazdasági pályát.

Kérdés, hogyan folytatódik ez az egész építkezés, immár harmadik esztendőjébe lépve. Ennek vitatása nem a mi feladatunk. De: sok lakásigénylő, aki a pénzt is befizette, nem így „alkudott” annak idején. Őket úgy tájékoztatták, hogy 1968 végére lakáshoz jutnak. Ennek az ígéretnek anyagi konzekvenciái is vannak! Ki fedezi majd ezeket a következményeket?

Sorolom: albérlésben laknak, havi 5—600 forintot díjjal, a befizetett pénzük kamatterhei valahol esetleg lecsapódnak, de nem náluk. S a lakásukból kiköltöztetett családok helyzete? Legtöbbször fiatal házaspárok, erre a lakásra „építettek”, jövőjüket, most születendő, vagy már megszületett gyermekeik helyzetét is. Becsapva érzik magukat. Alighanem jogosan!

Gazdag István

Hitel — hosszú távra

Az ember nem szeret csalatkozni. Az ember nyilván azt sem szereti, ha csalódnak benne. Az az ember, akiről ezt mondjuk, szocialista társadalmunkban termelő is, fogyasztó is egyszemélyben; munkaidejében egyik, szabad idejében a másik vonatkozás a domináló. S az a jó, ha a kettős-kölcsönösség szépen megfér egymással, ha nincs valamiféle „tudathasadás” az ember vagy — tárgisuk a kört — az emberek között a termelő-, illetve eladóközösség „énjében”. Ha nem csak csalódni, hanem csalódást okozni sem akar.

Ezt az egymásrautasítást, mint természetes tény, szükséges hangsúlyoznunk, mikor a hitel kérdéséről beszélünk. Magáról a kérdésről pedig azért érdemes szólnunk, mert a reform időszakában rendkívül fontos gazdasági szerepe, kihatása is van ennek az etikai tényezőnek. Ma, amikor a fogyasztóért való verseny új elemekkel gazdagodik, igen lényeges körülmény, hogy a termelő és értékesítő kollektívák tartják-e vagy rontják, megszerzik, fokozzák-e, vagy pedig elvesztik hitelüket. S mindjárt előjárdoban: tévedést azt hinni, hogy a pillanatnyi sikerek, nyereségek — ha nem tiszta eszközökkel érték el — később, a hitel elvesztése, a csalódottság miatt nem válnak pyrrhuszi győzelmekké.

Egy egészen köznap példával kezdeném. Tanúja voltam, amikor a közeli zöldséges boltban az elárulónő egy fiatal házaspárra rásózott két hatalmas dinnyét. Azazhogy dinnyeként adott el nekik, s borsos dinnyeáron — két „tökört”. Az eset gyors hadaró beszéd, rafináltan ügyes mozdulatok kíséretében történt. Villanyszerű lékeles után fölmutatta a faköbű, életemben-alig láttam-csúf dinnyedarabkát, s „na igazán jól választottak” felkiáltással nyomban vissza is dugta a dinnyébe. És persze nyújtotta a kezét a pénzért. Mire a fiatal — s nyilván teljesen járatlan — pár észbekapott, már kezükbe is nyomta a visszajárót, enyhe bizonytalankodásukat válasza sem méltatva fordult a következőhöz.

A boltban jónéhányan voltak, s nyilván rossz szájjal nézték végig az eladói színjátékot. Eljövöben egyébként annak is tanúi lehetünk, hogy a két „zöldfűlű” vásárló — alighanem belekóstoltak közben a „finomjába” — a meglekelt dinnyét ledobja és otthagyja. „Ezt ugyan hiába cipeljük.” Azóta valahányszor elvisz az utam a bolt előtt — s mindig csak előtte visz, be egyszer sem — föl-föl villan előttem csalódott arcuk.

Hát körülbelül ennyi volna — kicsiben — egy hitelvesztés története. De nagyjából ebbe a képzetbe helyettesíthető bármilyen a hitellel való visszaélés, a bizalom, a jóhiszeműség lejárata. Hogy valakire, aki képtelen szólni, dinnyét akar venni, rásózzák azt a bizonyos éretlen, rossz, semmire sem való árut, a tökört. S a következő képlet is csak hasonló lehet: rossz szájjal még azoknál is, akik csak tudnak róla, akik bele sem haraptak a keserű „gyümölcsbe”. S az óvakodás — teljesen érthetően.

Ilyesmí aztán elképzelhető, s föl is lelhető nagyban és kicsiben. Meg lehet sérteni a játékszabályokat úgy, hogy egy, azaz egy centimétert téved a méteráru-eladó a mérésnél. Természetesen: véletlenül. S a szabó aztán hümmög, legyint, „nem az első eset”. A vevő aztán kiszámolja, hogy a drága szövetből milyen szép darabot lehet így is elspórolni a vásárlók kárára. Más méréseknel is persze, máshogy.

Kis dolgok, apróságok, de beleteszik a darazsat a fülbe. Meg lehet azonban sérteni a játékszabályokat nagyobb dolgokban is. Olyan cipőkkel, amiknek a talpa hamar búcsút mond a felsőrésznek, Olyan készítményekkel, legyenek azok akár ruhák, akár szerkezetek, amelyek nem érik meg a pénzüket. Hallottunk olyan ügyeskedésekről is, mikor a termék minőségén „spórolva” próbált előnyt nyerni egy üzem a konkurens vállalattal szemben.

A lehető legtévesebb tévúton! A tisztességtelen eszközök révén szerzett hasznót ugyanis előbb utóbb vámolni kezdi valami: alapjában nagy árat kell fizetni érte. Kétes értékű, tisztavirágéletű nyereség az, aminek következtében odavész a hitel, a megbízhatóságon alapuló megbecsülés.

A minőségrontás súlycsökkentés, a különféle gazdasági visszaélések esetében természetesen közbeavatkoznak az új gazdasági mechanizmus sorompói, adott esetben a büntetőjogi következmények sem késnek. Ilyen értelemben is nagyon drága mulatság lehet tisztességtelenül haszonhoz jutni. Másfelől — s ez különösen fontos — egyre távol a becstelenség szorgalom horizontja. Egyének-közösségek egyaránt láthatják; aki többet ad „haza”, az többet is talál a közös asztalnál. De érdemtelenül, ez természetes, egyetlen termelő vagy értékesítő kollektíva sem nyúlhat a nagyobb részért — a fogyasztók, a vásárlók kárára.

Éppen a vásárlók figyelme, érdeklődése, tapasztalata, az egyik legerősebb ösztönzője a pozitív, nyomon követhető folyamatnak. Ez emeli törvényerőre az új mechanizmus cikkelyt: a hitelért állni kell a sarat.

Simai Mihály

Forgalomnövekedés az Állami Biztosítónál

Bíró József Varsóban

Bíró József, hazánk külkereskedelmi minisztere és Tordai Jenő külkereskedelmi miniszterhelyettes kedden éjjel kétnapos látogatásra Varsóba érkezett, hogy megbeszéléseket folytasson az 1969. évi lengyel—magyar állami közkereskedelmi tárgyalások előkészítéséről. (MTI)

CSÜTÖRTÖK, 1968. OKTÓBER 10.

DEL-MAGYARORSZAG 3

VITA AZ EMELETEN

Szeged, Lenin körút 27. Stábil, egyemeletes épület. Volt, mert két újabb szinttel emelkedik, illeszkedve a város „felfelé törekvésében” és huszonkét családnak biztosított otthon. Sajnos azonban ennek a nemes törekvésnek is tövissel vannak kirakva az útjai.

A lakásnélküliek vágya, hogy lakást szerezzenek. Négy évvel ezelőtt indult útjára ez az emeletráépítési akció is. Zömmel tervezők voltak a kezdeményezői, de az építőipar, az OTP és az Ingatlankezelő Vállalat is érdekelté vált ebben az akcióban.

„Összeálltak” huszonketten, megvizsgálták az említett lakóházat. Statikailag megfelelőnek bizonyult ahhoz, hogy két szintet húzzanak rá, s az alsó szint felújításával, korszerűsítésével még néhány új lakáshoz jussanak. Ez az út mindenképpen helyesnek, járhatónak bizonyult. A tervezők — társadalmi munkában! — vállalták, hogy kivitelezésre alkalmas terveket készítenek, ezzel is olcsóbbá téve az akciót.

Kedvezőnek látszott az indulás. Aztán úgy is folytatódott. 1964-ben rendeződtek a sorok. A következő esztendő közepére készen voltak a tervek, a költségvetés, megszerzték az építési engedélyt, s a jóváhagyott beruházási összeg alapján a leendő lakók befizették a rájuk eső penzumot. A kivitelezésre a Csongrád megyei Építőipari Vállalat szerződött.

Megkezdődött az építkezés. Az érdekeltek befizették a rájuk kirótt 15—60 ezer forintokat, a beruházó nem éppen kellemes státuszát a

Szegedi Tervező Vállalat szakszervezeti bizottságának felkérésére a vállalat, mint jogi személy, magára vette. Partnerekként szerepelt az Ingatlankezelő Vállalat — mint háztulajdonos — és természetesen a kivitelező építőipar és a tervezők, mint társadalmi munkások.

Minden rendben haladt, leszámítva a cserelakások körüli huzavonát, amely valamelyest hátráltatott. Végül az építőipar megkezdte a munkát. Különösebb változásokra nem került sor, az eredeti épületnél nem merültek fel „váratlan” anomáliák. 1966-ban és 1967-ben a tervek szerint haladt a munkálatokkal. S ezután jött az „évforduló”, az 1968-as új árok.

Az új gazdasági mechanizmusból fakadóan árváltozásokra került sor. A rendelkezések értelmében más árak domináltak az 1967-es év végéig elvégzett munkákra és megint mások az 1968-ban végzett munkákra. Úgynevezett álmánylétáért kellett készíteni. Ez megtörtént, s állítólag fele-fele arányban terhelte a számla az új szinteket és a régi épületen végzett munkákat. Ezt valahogyan és valahol megtorpedózták. A számlák is eltűntek és újakat állítottak elő, amelyeken már az új emeletekre esett körülbelül 1 millió és 200 ezer forint, a régi épületre meg 80 ezer. S ekkor kezdődtek a viták is.

A viták megváltoztatták a régebbi állapállást. Az árváltozásokkal kapcsolatban más változások is történtek. Megszakadt az építkezés folyamatosága. Abbahagyták